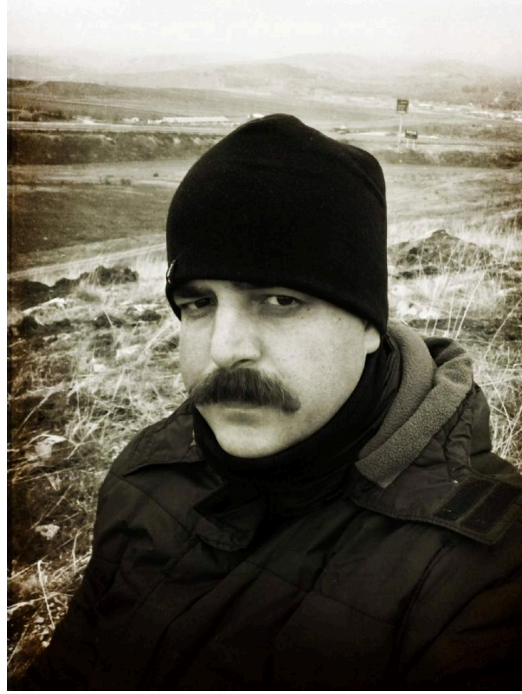


Yorgun Adamın Şiiri

– MESUT ÇİFTÇİ · 24 Mart 2025



Paslanmış zaman gözkapaklarımda
Ve bir anda,
Eski bir deniz yorgunluğu var içimde.
Ne liman ne rüzgâr ne de bir dalga,
Geriye kalan yosun tutmuş,
Yer yer paslanmış,
Kırılmış, dökülmüş hatıralar.

Vazgeçti artık ayaklarım adımlamaktan hayatı,
Rüzgâr artık sırtımı sıvazlamıyor,
Güneş yolumu aydınlatmıyor,
Kutup yıldızının bile pusulası şaşmış.
Gökyüzü dar bir gömlek gibi omuzlarımda,
Ve kantarının topuzu çoktan kaçmış.

Ellerim...
Ne çok dua etti zamanında,
Zamanla,
Ne çok uzandı düşlere, hayallere

Ve ne çok boş kaldı ömrün sarkacında.
Şimdi ise bir kayanın yüzü gibi suskun,
Okyanus dalgaları karşısında aşınmış,
Nasırlanmış,
Yabancılaşmış,
Hiçbir yere hiçbir zaman sığdıramadığım,
Ellerim...

Sözcüklerim küllenmiş bir ateş,
Sönmeye yüz tutmuş,
Közü bile kalmamış,
Yanmış ve yanmış,
Aldanmış,
Kalakalmış,
İssiz sözcüklerim, cümlelerim;
İçimde yankılanan şarkının buruk ezgileri.
Kim anladı ki bir adamın sessiz çılgınlığını?
Ya da Kim duydu ki içindeki kırık saatlerin sesini?

Bu dünya üstümde ağır bir palto gibi,
Eskimiş, yıpranmış, yırtılmış
Ve yamalanmış.
Ne çıkartıp atabiliyorum üstümden
Ne de ısınabiliyorum onunla.
Sadece duruyorum,
Hayat dediğim eziyetin ortasında
Ve rüzgâr,
Bir kimsesiz bir sela gibi,
Bir mezar taşı gibi ismimi okumada.

Mesut ÇİFTÇİ